

KRÁLOVNÁ ANGLICKEJ DETEKTÍVKY

*Agatha
Christie*

KARIBSKÉ
TAJOMSTVO

Agatha
Christie[®]

KARIBSKÉ TAJOMSTVO

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskypisovatel@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Pokorná
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Agatha Christie: A Caribbean Mystery, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve HarperCollins *Publishers*, London 1993,
preložila Veronika Redererová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

A Caribbean Mystery © 1964 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Karibské tajomstvo © 2017 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Agatha Christie® Miss Marple® are registered trademarks of Agatha Christie Limited
in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Peter Brunovský 2017

Cover Photo © Shutterstock.com/lakov Kalinin

ISBN 978-80-220-1978-1

*Venujem dobrému priateľovi
Johnovi Cruickshankovi Rosovi
pri spomienke na šťastné dni
mojej návštevy Západnej Indie.*

HISTORKA MAJORA PALGRAVA

1

„Predstavte si len takú Keňu,“ hovoril major Palgrave. „Kadekto o nej rozpráva a väčšina ľudí ju ani trochu nepozná. Ja som tam strávil štrnásť rokov. Mimochodom, najlepšie roky života...“

Slečna Marplová nachýlila hlavu.

Bolo to jemné vyjadrenie zdvorilosti. Kým major Palgrave pokračoval v nezaujímavom dopĺňaní svojich životopisných údajov, slečna Marplová sa pokojne venovala premýšľaniu nad úplne inými vecami. V podobnej situácii sa cítila ako doma. Lokality sa menili. V minulosti to bývala najmä India, majori, plukovníci, generálporučníci – a zoskupenia známych slov ako Simla, nosiči, tigre, Chota Hazri, Tiffin, Khitmagars a mnohé iné. V rozprávaní majora Palgrava sa objavovali len trochu odlišné termíny: safari, Kikujovia, slony, swahilčina. Šablóna však ostávala v podstate rovnaká – starý človek, ktorý potrebuje poslucháča, aby vo svojich spomienkach opätovne prežíval chvíle, keď bol šťastný, keď mu chrbát nekrivil vysoký vek, keď mal skvelý zrak a ešte lepší sluch. Niektorí rozprávači dodnes očarúvali mladistvým vojenským šarmom, no ďalší boli žalostne nepríťažliví. Major Palgrave s červenou tvárou, skleným okom a výrazom nafúknutej žaby patrila, žiaľ, do tej druhej kategórie.

Slečna Marplová však venovala rovnakú láskavú pozornosť všetkým. Zdvorilo sedela, z času na čas súhlasne prikývla, pričom sa sústreďovala na vlastné myšlienky a tešila z toho, z čoho

sa práve dalo – v tomto prípade z nádherného tmavomodrého Karibského mora.

Ach, drahý Raymond, aké milé od toho chlapca, uvažovala s vďačnosťou, naozaj milé a láskavé... Prečo si vôbec robil starosti so starou tetou? Vonkoncom to nechápala. Žeby ho hrýzlo svedomie? Alebo chce utužiť rodinné putá? Ale možno ju má len celkom jednoducho rád...

Napokon dospela k záveru, že áno, má ju rád – vždy ju mal –, hoci trochu provokujúco pohrávavým spôsobom. Jednotaj sa ju usiluje prerobiť podľa obrazu dnešného moderného sveta. Posiela jej knihy. Súčasné romány. Príveľmi komplikované – všetky o nepriemerných ľuďoch, ktorí robia čudné veci a zjavne bez akejkolvek radosti. Za mladých čias slečny Marplovej sa slovo sex nepatriło ani vysloviť. Sex, prirodzene, jestvoval, aj keď sa o ňom nehovorilo – zato z neho mali o to väčšie potešenie. Aspoň jej to tak pripadalo. A aj keď ho označovali za hriech, nemohla si pomôcť, zdalo sa jej jeho vtedajšie chápanie prijateľnejšie než v súčasnosti, keď bol akousi povinnosťou.

Fľochla na knihu pred sebou, otvorenú na strane dvadsaťtri, kam sa dostala (a, pravdupovediac, nemienila pokračovať ďalej!):

„Chceš povedať, že nemáš vôbec nijakú sexuálnu skúsenosť?“ spýtal sa mládenec neveriacky. „V devätnástich rokoch? Nepredstaviteľné! Je to predsa pre život také dôležité!“

Dievčina zvesila hlavu, rovné masné vlasy jej zaclonili tvár.

„Viem,“ šepla. „Viem.“

Pozrel na ňu a uvidel starý fľakatý sveter, bosé nohy so špinavými nechtami, a pocítil pach prepáleného tuku... Čudoval sa, čím ho tak šialene priťahuje.

Aj slečna Marplová sa čudovala. A veľmi! Na získanie sexuálnych skúseností sa kládol taký dôraz, akoby šlo o živú vodu. Chudáci mladí ľudia...

„Teta Jane, prečo jednoducho strkáš hlavu do piesku ani pštros? Celá si pohrúžená v tom svojom idylickom vidieckom svete. Dôležitejší je skutočný život.“

Vtedy na Raymondove slová v rozpakoch prikývla a odvetila áno, no obávala sa, že je naozaj dosť staromódna.

Aj keď skutočný vidiecky život mal ďaleko od idylickosti. Žiaľ, ľudia ako Raymond o ňom nevedeli nič. Popri svojich povinnostiach v rámci farnosti získala Jane Marplová takmer vyčerpávajúce poznatky o živote na vidieku. Nepociťovala nutkanie, aby o nich hovorila, a už vôbec nie, aby o nich písala – vedieť však o nich vedela. A sexu tam bolo až-až, prirodzeného aj neprirodzeného. Znásilnenia, incest, zvrhlosti všetkého druhu. (O niektorých múdri mládenci z Oxfordu, čo píšu knihy, zjavne ani nechyrujú.)

Slečna Marplová sa v duchu vrátila na karibské pobrežie, aby zachytila niť rozprávania majora Palgrava.

„Veľmi nezvyčajná skúsenosť,“ poznamenala povzbudzujúco. „A aká zaujímavá!“

„Mohol by som vám porozprávať oveľa viac. No niektoré zážitky sa, prirodzene, nehodia pre uši dámy...“

S ľahkosťou získanou dlhoročnou praxou slečna Marplová sklopila zrak, až sa jej zachveli viečka. Major Palgrave pokračoval v oklieštenej verzii rozprávania o kmeňových zvykoch, zatiaľ čo slečna Marplová sa v duchu opäť preniesla k svojmu milujúcemu synovcovi.

Raymond West sa vypracoval na úspešného spisovateľa s obrovskými príjmami, ktorý sa láskavo a s veľkou pozornosťou usiloval uľahčovať život svojej starej tete. Minulú zimu prekonal ťažký zápal pľúc a lekári jej radili pobyt na slnku. Raymond jej svojím typickým veľkodušným spôsobom navrhol cestu do Západnej Indie. Slečna Marplová namietala – spomínala veľké výdavky, vzdialenosti, ťažkosti spojené s cestovaním, ako aj fakt,

že musí opustiť svoj dom v St Mary Meade. Raymond však všetko vyriešil. Priateľ, ktorý píše knihu, údajne potrebuje na prácu pokojné miesto na vidieku. „Vzorne sa ti postará o dom. Je až puntičkársky čistotný. Je homosexuál. Chcem povedať...”

Odmlčal sa trochu zmätený, ale aj tetuška Jane už určite počula o homosexuáloch.

Nato prešiel k ďalším bodom. Cestovanie je v súčasnosti maličkosť. Pôjde, samozrejme, lietadlom – jeho kamarátka Diana Horrocksová letí na Trinidad, takže môže ísť s ňou, a potom na St Honoré bude bývať v hoteli Zlatá palma, ktorý vedú jeho starí známi, manželia Sandersonovci. Je to tá najmilšia manželská dvojica na svete. Dobré sa o ňu postarajú. Hneď teraz im napíše.

Sandersonovci sa, žiaľ, medzičasom presťahovali späť do Anglicka, no ich nástupcovia manželia Kendalovci boli rovnako milí a priateľskí a uistili Raymonda, že o tetu nemusí mať ani najmenšiu starosť. V prípade potreby je na ostrove veľmi dobrý lekáreň a na jej pohodlie dozrú sami.

A čo sľúbili, aj plnili. Molly Kendalová bola asi dvadsaťročná prirodzená plavovláska, vždy dobre naladená. Srdečne starú dámu privítala a jednostaj sa usilovala o jej pohodlie. Mollin manžel Tim Kendal, štíhly tmavovlasý tridsiatnik, bol takisto zosobnená láskavosť.

A tak sa ocitla tu, uvažovala slečna Marplová, ďaleko od nepriemerného anglického podnebia, ubytovaná v bungalove, ktorý má celý k dispozícii aj s priateľskými, usmievavými domorodými dievčatami čakajúcimi len na jej pokyny, s Timom Kendalom, ktorý ju obsluhuje v jedálni a srší vtipom, kým jej radí, čo si vybrať z jedálneho lístka, s chodníčkom od bungalovu priamo na morský breh a pláž, kde si môže sadnúť do pohodlného prútového kresla a pozorovať kúpajúcich sa. Dokonca tu má spoločnosť niekoľkých starších hostí – starého pána Rafiela, doktora

Grahama, kanonika Prescottta a jeho sestru, ako aj svojho terajšieho gavaliera majora Palgrava.

Čo viac by si mohla stará žena želať?

S hlbokým poľutovaním a pocitom viny si však slečna Marplová musela priznať, že nie je taká spokojná, ako by mala byť.

Áno, je tu nádherne teplo, čo jej robí dobre na reumu. Okolie je prekrásne, hoci azda trochu jednotvárne, naokolo sú iba palmy a všetky dni sú rovnaké – nikdy sa nič nestane. Nie ako v St Mary Meade, kde sa jednoducho niečo dialo. Jej synovec raz prirovnal život v St Mary Meade k stojatej pene na hladine rybníka a ona pobúrene namietla, že keby si dal z nej vzorku pod mikroskop, uvidel by, koľko je tam života. Áno, skutočne. V St Mary Meade sa vždy čosi dialo. V mysli slečny Marplovej prebleskovala jedna udalosť za druhou. Omyl starej pani Linnettovej pri sirupe proti kašľu, veľmi čudné správanie mladého Polegata, obdobie, keď za Georgeom Woodom pricestovala jeho matka (a bola to vôbec jeho matka?), skutočná príčina hádky medzi Joeom Ardenom a jeho ženou... Toľko zaujímavých ľudských osudov! A všetky poskytovali človeku možnosť špekulovať nad nimi nekonečné hodiny. Keby sa aj tu pre ňu našlo aspoň niečo – nuž, ako to povedať? – niečo pod zub.

Odrazu si uvedomila, že major Palgrave už opustil Keňu a hovorí o svojich zážitkoch subalterného dôstojníka na severozápadnej hranici. A ešte k tomu sa jej zápalisto spytuje: „No povedzte, nemám pravdu?“

Dlhá prax urobila zo slečny Marplovej odborníčku aj na riešenie situácií, ako bola táto.

„Nemám, bohužiaľ, dosť skúseností, aby som to mohla posúdiť. Žijem priveľmi utiahnuto.“

„To je vhodné, veľmi vhodné pre dámu!“ zvolal major Palgrave galantne.

„Mali ste taký pestrý život!“ zašvitorila slečna Marplová, rozhodnutá odčiniť svoju doterajšiu nepozornosť, ktorá však bola taká príjemná.

„Nesťažujem sa,“ odvetil major Palgrave samolúbo. „Vonkom nie.“ Poobzeral sa po okolí a obdivne prehodil: „Nádherné miesto, však?“

„Nádherné,“ súhlasila slečna Marplová a nedalo jej, aby nedodala: „Uvažujem, či sa tu vôbec niekedy niečo deje.“

Major Palgrave vyvalil oči.

„Ó, zaiste. Jeden škandál za druhým. Ja by som vám porozprával veci...“

Slečna Marplová však netúžila počúvať o škandáloch tohto druhu. Neboli to záležitosti, do ktorých by sa mohla zahryznúť. Výmeny partnerov medzi tunajšími hosťami, na ktoré upozorňovali dokonca sami aktéri, namiesto aby sa ich usilovali decentne zamiesť pod koberec a prejaviť aspoň navonok trochu hanby – to nie je nič pre ňu.

„Asi pred dvoma rokmi sa tu dokonca stala vražda. Ten chlap sa volal Harry Western. V novinách okolo toho narobili veľký rozruch. Možno sa ešte pamätáte.“

Slečna Marplová bez zjavného nadšenia prikývla. Nebola to vražda podľa jej gusta. Veľký rozruch spôsobil najmä fakt, že všetci zúčastnení patrili k najbohatšej smotánke. Harry Western podľa všetkého zastrelil milenca vlastnej ženy grófa de Ferrariho, a zároveň si obstaral presvedčivé alibi, za ktoré dobre zaplatil. V inkriminovanom čase bol každý opitý alebo nadrogovaný. Málo zaujímaví ľudia, uvažovala slečna Marplová – hoci na prvý pohľad nepochybne nápadní a príťažliví.

Lenže nie pre ňu.

„A, pravdupovediac, nebola to v tom čase jediná vražda.“ Major Palgrave pokýval hlavou a prižmúril zdravé oko. „Mal som podozrenie... nuž, ale čo už teraz...“

Slečne Marplovej spadlo na zem kľbko vlny a major sa galantne zohol, aby jej ho podal.

„Keď už hovoríme o vraždách,“ pokračoval, „raz som sa stretol s veľmi zvláštnym prípadom... teda, nemyslím osobne.“

Slečna Marplová sa povzbudzujúco usmiala.

„Zhovárali sme sa viacerí v klube, viete, ako sa občas rozprúdi debata, a jeden z členov sa zapojil s istým príbehom. Bol lekár. Hovoril o svojom prípade. O polnoci uňho zaklopal mladý chlap. Jeho žena sa obesila. Nemali telefón, a tak len čo ju manžel odrezal a urobil, čo vedel, nastúpil do auta a hnal sa za lekárom. Žena nezomrela, no smrti unikla len o vlások. V každom prípade prežila. Manžel jej bol veľmi oddaný. Plakal ako decko. Hovoril o nej, že sa dlhší čas správala zvláštne, vraj trpela depresiami. Teraz ju však zachránili a vyzeralo to, že všetko je v poriadku. No asi o mesiac žena z ničoho nič užila nadmernú dávku tabletiiek na spanie a zomrela. Smutný prípad...“ Major Palgrave stíchol a zamyslene prikyvoval.

Slečna Marplová z toho pochopila, že príbeh má pokračovanie, a tak čakala.

„Nieкто by povedal, no a čo? Je tam toho,“ pokračoval po chvíli major. „Neurotická žena nie je nič výnimočné. Lenže asi o rok nato sa tento lekár medzi rečou dozvedel od kolegu o prípade inej ženy, ktorá sa pokúsila utopiť, manžel ju zachránil, priviedol lekára, spoločne ju postavili na nohy, no o pár týždňov si žena pustila plyn.“

Bola to náhoda? Celkom rovnaký príbeh. Ten môj známy vravel: ‚Mal som veľmi podobný prípad. Chlapík sa volal Jones (alebo tak dajako). Ako sa volal ten tvoj pacient?‘ Kolega odpovedal: ‚Už sa nepamätám. Tuším Robinson. Určite nie Jones.‘

Doktori sa zahľadeli na seba a museli si priznať, že je to naozaj iba zhoda okolností.

A vtedy môj známy vytiahol fotografiu. Ukázal ju kolego-

vi: „Toto je spomínaný chlapík,“ hovoril. „Zastavil som sa u nich na druhý deň na kontrolu a pri vchode som si všimol nádherný exemplár ibišteka, druh, aký som v našom kraji ešte nevidel. V aute som mal fotoaparát, tak som si ho odfotografoval. Práve v okamihu, keď som stlačil spúšť, vyšiel von manžel, a tak som zachytil aj jeho. Myslím, že si to ani neuvedomil. Pýtal som sa ho na ibištek, no nevedel botanický názov.“ Druhý lekár sa zahľadel na momentku a zarazil sa: „Záber je trochu neostrý, no odprisahá by som, že je to ten istý človek.“

Neviem, či potom za tým šli. Ak aj áno, ďaleko sa nedostali. Predpokladám, že pán Jones alebo Robinson za sebou zamietol všetky stopy. Je to však podivný príbeh, čo poviete? Človek by neveril, že sa čosi také mohlo stať.“

„Ale áno, ja tomu verím,“ odvetila slečna Marplová nevzrušene. „Podobné veci sa stávajú denne.“

„Ó, to azda nie! Trochu výstredné tvrdenie.“

„Keď človek objaví postúp, ktorý mu vychádza, už sa nezastaví. Bude v tom pokračovať.“

„Ako tie mladomanželky utopené vo vani?“

„Áno, presne tak.“

„Lekár mi tú momentku daroval. Len pre zaujímavosť...“ Major Palgrave sa začal prehriňať v prepchatej peňaženke a šomral: „Toľko harabúrd – neviem, načo ich všetky vláčim...“

Slečna Marplová však vedela načo. Patrili do majorovej výbavy. Používal ich na ilustráciu historiek. Podozrievala ho, že príhoda, ktorú si práve vypočula, sa pôvodne vôbec neodohrala takto. Určite sa počas opakovaného rozprávania menila a vylepšovala až do dnešnej podoby.

Major sa ďalej prehrabával vo fotografiách a výstrižkoch a šomral: „Ej, na toto som úplne zabudol! Taká pekná žena, človek by ju v živote nepodozrieval... Kde to len je... A to mi pripomína... slonie kly! Musím vám ukázať...“ Konečne stíchol, vytia-

hol malú fotografiu a zahľadel sa na ňu. „Chcete vidieť fotografiu vraha?“

Už-už jej ju podával, keď odrazu stuhol uprostred pohybu. Väčšmi než kedykoľvek predtým pripomínal nafúknutú žabu, pričom upreto hľadel ponad jej pravé plece, odkiaľ sa blížili hlasy a kroky.

„Ach, nech sa prepadnem... myslím...“ Všetko nastrkal nazad do peňaženky a tú vložil do vrecka. Tvár mu ešte väčšmi sčervenela a predniesol nahlas, priam neprirodzene: „Ako vravím, rád by som vám ukázal tie slonie kly. Najväčší slon, akého som kedy zastrelil... Ó, dobrý deň!“ pozdravil s prehnanou srdečnosťou. „Pozrime, kto to prichádza! Nerozlučná štvorica. Naša flóra a fauna. Tak čo, aký objav sa vám dnes podaril?“

Zvuk blížiacich sa krokov patril štyrom hotelovým hostom, ktorých tu slečna Marplová už videla. Štvoricu tvorili dva manželské páry. Hoci ich priezviská zatiaľ nepočula, vedela, že toho vysokého muža s prešedivenou šticou oslovujú Greg, jeho zlatovlasá manželka je Lucky a druhú dvojicu tvorí Edward a Evelyn, on tmavovlasý a štíhly, ona pekná, hoci trochu príliš ošľahaná vetrom. Boli botanici, ale zaujímali sa aj o vtáky, ako pochopila.

„Nijaký objav,“ odvetil Greg. „Aspoň nie v oblasti fauny a flóry.“

„Asi sa ešte nepoznáte so slečnou Marplovou. Plukovník Hillingdon s pani Hillingdonovou a Greg a Lucky Dysonovci.“

Všetci štyria ju milo pozdravili, načo Lucky hlasno oznámila, že zomrie, ak sa okamžite nenapije.

Greg zakýval na Tima Kendala, ktorý obďaleč sedel s manželkou nad úctami.

„Hej, Tim! Doneste nám niečo na pitie!“ Obrátil sa k ostatným. „Plantážnický punč?“

Všetci súhlasili.

„Aj pre vás, slečna Marplová?“

Slečna Marplová s poďakovaním oznámila, že má radšej citronádu.

„Takže jednu citronádu a päť plantážnických punčov,“ zopakoval Tim Kendal.

„Dáte si s nami, Tim?“

„Rád by som. Musím sa však popasovať s účtami. Nemôžem nechať všetku nepríjemnú prácu Molly. Mimochodom, dnes večer tu hrá hudobná skupina.“

„Skvelé!“ zvolala Lucky. „Došliaka!“ mykla sa. „Som celá dopichaná. Joj! Edward ma zámerne strčil do toho krika.“

„Boli na ňom predsa nádherné ružičky,“ ozval sa Hillingdon.

„A mali odporne dlhé trne. Nie si ty tak trochu sadista, Edward?“

„Nie každý je gavalier ako ja,“ uškŕňal sa Greg. „Zosobnená láskavosť.“

Evelyn Hillingdonová si prisadla k slečne Marplovej a začala s ňou príjemne trkotať.

Slečna Marplová po chvíľke zložila pletenie do lona. Pomaly a s ťažkosťami spôsobenými reumou v krku obrátila hlavu, aby sa pozrela za seba. Nedaleko nich stál bungalov, v ktorom býval bohatý pán Rafiel. Teraz však bungalov nejavil nijaké známky života.

Odpovedala na Evelynine poznámky (ľudia sa k nej naozaj správali úžasne láskavo), no popritom si zamyslene prezerala tváre oboch mužov.

Edward Hillingdon bol fešák. Tichý, no veľmi šarmantný... A Greg? Mohutný, hlučný a vždy dobre naladený. Spolu s Lucky ich oboch považovala za Kanaďanov alebo Američanov.

Pozrela na majora Palgrava, ktorý sa správal trochu neprirodzene, s predstieranou živiálnosťou a oveľa hlučnejšie než zvyčajne.

Zaujímavé...

SLEČNA MARPLOVÁ POROVNÁVA

2

V hoteli Zlatá palma bolo v ten večer veselo.

Slečna Marplová usadená za rohovým stolíkom so záujmom pozorovala okolie. Do veľkej jedálne otvorenej z troch strán vnikal voňavý a príjemne teplý vzduch. Na stoloch stáli lampky tlmených farieb. Väčšina žien mala na sebe večernú toaletu – zo záplavy svetlých bavlnených látok sa vynárali bronzové plecia a ruky. Synovcova žena Joan tým najtaktnejším spôsobom prinútila slečnu Marplovú, aby od nej prijala menší šek.

„Bude tam horúco, teta Jane, a domnievam sa, že nemáš nijaké ľahšie oblečenie.“

Jane Marplová sa poďakovala a šek prijala. Dosiahla vek, keď už starí prestávajú prirodzene podporovať mladých, skôr stredná generácia finančne vypomáha starým. Aj tak sa však nevedela prinútiť, aby si kúpila niečo celkom tenučké. Vo svojom veku aj najhorúcejšie počasie považovala len za príjemné teplo, dokonca ani teplotu na St Honoré by neoznačila za tropickú horúčavu. Na dnes večer zvolila podľa najlepších tradícií jemnej anglickej vidieckej dámy toaletu zo sivej čipky.

Niežeby tu bola jedinou starou osobou. V miestnosti sa nachádzali predstavitelia všetkých vekových kategórií. Starší magnáti s tretími či štvrtými mladučkými manželkami. Manželské páry v strednom veku zo severu Anglicka. Dokonca hlučná rodina z Caracasu s krdľom detí. Svojich zástupcov tu mali rozličné krajiny Južnej Ameriky – všetci sa nahlas zhovárali po španielsky alebo portugalsky. Staré poctivé Anglicko reprezentovali dvaja anglikánski duchovní, jeden lekár a jeden sudca na dôchodku. Objavila aj čínsku rodinu. V jedálni zväčša obsluhovali vysoké dievčatá tmavej pleti s hrdým držaním tela, oblečené v bielych naškrobených úboroch, no hlavný čašník bol skúsený Talian

a vínný čašník Francúz. Všetci pracovali pod pozorným dohľadom Tima Kendala. Ten sa zastavoval pri stoloch raz tu a raz tam, aby s hosťami prehodil zopár slov. Jeho žena, veľmi pekné dievča so zlatoplavými vlasmi a výraznými perami, ktorú nebol problém rozosmiať, za ním v bavení spoločnosti nezaostávala. Molly Kendalová nikdy nestrácala dobrú náladu. Preto aj personál pracoval s nadšením. Molly sama prispôbovala svoje správanie tak, aby vyhovela všetkým hosťom. So staršími pánmi sa smiala a flirtovala, mladším ženám blahoželala k ich rôbam.

„Máte nádherné večerné šaty, pani Dysonová. Závidím vám, hneď by som vám ich vyzliekla.“ No ona sama vyzerala takisto očarujúco, aspoň podľa slečny Marplovej, v bielych priliehavých šatách s vyšívanou bledozelenou hodvábnou štólou na obnažených pleciach. Lucky počúvala hodváb medzi prstami: „Výnimočná farba! Nádhra. Veľmi sa mi páči.“

„Majú ich v tunajšom obchode,“ odvetila jej Molly a pokračovala ďalej. Pri stole slečny Marplovej sa nezastavila. Staršie dámy nechávala na manžela. „Viac ich poteší chlapecké slovo,“ vravievala.

O chvíľu prišiel Tim Kendal a sklonil sa k slečne Marplovej.

„Máte nejaké špeciálne želanie?“ spýtal sa. „Stačí povedať, na akú špecialitu máte chuť, dám vám ju uvariť. Hotelová strava, a navyše v trópoch, asi nie je to, na čo ste z domu zvyknutá, však?“

Slečna Marplová sa usmiala a ubezpečila ho, že práve nové neznáme jedlá sú jedným z potešení spojených s cestovaním do zahraničia.

„Potom je všetko v poriadku. No ak by sa vám zažiadalo čokoľvek...“

„Čo napríklad?“

„Nuž...“ Tim Kendal sa zatváril trochu neisto, „... napríklad chlebový puding s maslom?“ vyslovil odvážne.

Slečna Marplová sa zasmiala a odvetila, že zatiaľ jej chlebový puding s maslom vonkoncom nechýba.

Vzala lyžičku a s očividnou chuťou sa pustila do zmrzlinového pohára s exotickým ovocím.

Vtom začala hrať hudba. Hudobné skupiny s obrovskou zostavou rozličných bubnov patrili medzi hlavné atrakcie na ostrovoch. Pravdupovediac, slečna Marplová by sa bez nich celkom dobre obišla. Považovala ich za hrozne hlučné, a to úplne zbytočne. Všetkým ostatným sa však nepochybne páčili, a tak sa rozhodla podľa zásad, ktoré zastávala od čias mladosti, že ak už to musí byť, mala by sa naučiť vnímať aj túto hudbu. Ťažko mohla požiadať Tima Kendala, aby jej odkiaľsi vyčaril melódiu *Na krásnom modrom Dunaji*. (Valčík. A aký nádherný!) A najzvlášťnejšie bolo, ako dnes ľudia tancovali. Celí pokrútení sa mykali sem a tam. Ach áno, mladí sa musia nejako zabávať. A vtom sa v duchu zarazila, lebo keď o tom teraz premýšľala, medzi týmito ľuďmi prakticky neboli mladí. Tanec, svetlá, hudba (dokonca aj produkovaná skupinou domorodých hudobníkov) patrili k mladým. Kde sa však mladí nachádzajú? Buď v školách, na univerzitách, alebo už pracujú a do roka majú dva týždne dovolenky. Cestovať sem je pre nich príďaleko a je to aj prídrahé. Tunajší veselý a bezstarostný život bol pre tridsiatnikov a štyridsiatnikov – a pre starých pánov, ktorí sa usilovali držať krok so svojimi mladými ženkami. Zrazu jej to prišlo akosi ľúto.

Slečna Marplová zatúžila po mládeži. Bola tu, prirodzene, pani Kendalová, nie staršia než dvadsaťdva, dvadsaťtri rokov – očividne sa bavila, lenže práve ona tu pracovala.

Pri vedľajšom stole sedel kanonik Prescott so sestrou. Zakývali slečne Marplovej, aby si k nim prisadla na kávu, čo rada urobila. Slečna Prescottová bola chudá a na prvý pohľad prísna, kanonik naopak okrúhly, so zdravo červenými lícami a veľmi spoločenský.

Roznášala sa káva, stoličky sa trochu odsúvali od stolov. Slečna Prescottová otvorila taštičku s ručnými prácami, vytiahla neskutočne hrozné obrúsky a dala sa do ich obrubovania. Slečne Marplovej pritom opisovala, čo celý deň robili. Predpoludním navštívili novú dievčenskú školu, po popoludňajšom odpočinku si vyšli na prechádzku okolo trstinovej plantáže, pričom sa zastavili na čaj v penzióne, kde dovolenkujú ich priatelia.

Keďže Prescottovci bývali v Zlatej palme dlhšie než slečna Marplová, mohli jej prezradiť čo-to o tunajších hostoch.

Ten starý džentlmen je pán Rafiel. Prichádza sem každoročne. Úžasný boháč! Patrí mu celá obrovská sieť veľkopredajní na severe Anglicka. Mladá žena pri ňom je jeho sekretárka Esther Waltersová. Vdova. (Prirodzene, vo všetkej počestnosti. Nijaké nemravnosti. Napokon, starý pán má takmer osemdesiat!)

Slečna Marplová prijala vysvetlenie o ich vzťahu s chápaným prikývnutím, pričom kanonik dodal: „Veľmi príjemná mladá žena. Poznám jej matku, takisto je vdova, býva v Chichestri. Pán Rafiel má so sebou aj osobného sluhu. Alebo skôr asistenta, ktorý ho ošetruje, myslím, že je vyškolený masér. Volá sa Jackson. Chudák pán Rafiel je prakticky celý ochrnutý. Smutné – keď má človek toľko peňazí. Ale je veľkorysý darca,“ doplnil kanonik Prescott uznanlivo.

Ľudia okolo vytvárali skupinky, niektorí čo najďalej od hudobníkov, iní zasa bližšie k nim. Major Palgrave sa pridal k štvorici Hillingdonovcov a Dysonovcov.

„A teraz tamtí...“ stišila hlas slečna Prescottová, no celkom zbytočne, lebo pri ohlušujúcom bubnovaní ju skoro nebolo počuť.

„Áno, chcela som sa na nich spýtať,“ zaujímala sa slečna Marplová.

„Boli tu aj vlani. Každoročne trávajú v Západnej Indii tri mesiace, za ten čas obídu viacero ostrovov. Chudý dlháň je plukov-

ník Hillingdon a tmavovlasá žena je jeho manželka – sú botanici. Druhý pár, pán Gregory Dyson s paňou, sú Američania. On píše tuším o motýľoch. A všetci štyria sa zaujímajú o vtáky.”

„Príjemné, keď si ľudia nájdu koníčka, pri ktorom môžu byť na čerstvom vzduchu,” poznamenal kanonik Prescott žoviálne.

„Jeremy, asi by ich nepotešilo, keby počuli, že ich prácu nazývaš koníčkom,” ohradila sa jeho sestra. „Ich články vychádzajú v *National Geographic* a v *Royal Horticultural Journal*. Považujú sa za vážených vedcov.”

Od stola, na ktorý sa práve sústreďovali, sa rozľahol výbuch smiechu. Bol taký hlasný, že prehlušil aj bubnovanie. Gregory Dyson sa zaklonil dozadu a dlaňami búchal do stola, jeho žena niečo namietala a major Palgrave hodil do seba pohárik a predstieral potlesk.

V tejto chvíli by ťažko niekoho presvedčili, že sa považujú za vážených vedcov.

„Major Palgrave by nemal toľko piť,” poznamenala slečna Prescottová. „Má vysoký tlak.”

Čašníčka aj na ich stôl priniesla plantážnický punč.

„Je príjemné vedieť, kto je kto,” ozvala sa slečna Marplová. „Keď som sa s nimi dnes popoludní zoznamovala, nebola som si istá, kto z nich s kým tvorí manželskú dvojicu.”

Na chvíľu všetci stíchli. Slečna Prescottová si nápadne odkašlala a ozvala sa: „Nuž, čo sa toho týka...”

„Joan!” zahriakol ju kanonik. „Nebolo by múdrejšie radšej mlčať?”

„Nechcela som predsa povedať nič hrozné, Jeremy. Ibaže minulý rok, vážne neviem prečo, sme aj my mali dojem, že pani Dysonová je pani Hillingdonová, kým nám niekto nevysvetlil, že nie je.”

„Zvláštne, ako si človek vytvorí určitý obraz, však?” nevinne poznamenala slečna Marplová. Rýchlo fľochla na slečnu

Prescottovú. Preskočila medzi nimi iskra ženského porozumenia.

Vnímavejší chlap ako kanonik Prescott by vycítil, že je z kola von.

A ďalší signál medzi ženami naznačoval tak jasne ako slová: „Niekedy inokedy...”

„Pán Dyson volá svoju ženu Lucky. Naozaj sa tak volá, alebo je to len prezývka?” spýtala sa slečna Marplová.

„Podľa mňa to nebude jej skutočné krstné meno,” odvetila slečna Prescottová.

„Náhodou som sa ho na to pýtal,” zapojil sa kanonik. „Vraj ju volá Lucky, lebo mu nosí šťastie. Bez nej by sa mu nič nedarilo. Pekne povedané, však?”

„Je to milý vtipkár,” poznamenala slečna Prescottová.

Kanonik sa na sestru pochybovačne zahľadel.

Vtom hudobná skupina znovu začala vydávať kakofonické zvuky a na parket sa vyhrnuli tancujúce dvojice.

Slečna Marplová si spolu s ostatnými obrátila stoličku, aby sa mohla pozerieť. Tanec jej prinášal väčšie potešenie než hudba. Rada pozorovala pohyby nôh a rytmické hojdanie tiel. Tie pohyby boli skutočné. Mali vyjadrovaciu silu.

Dnes večer sa prvý raz začínala v novom prostredí cítiť trochu doma... Až dosiaľ sa jej tu totiž nedarilo postrehnúť to, čo zvyčajne objavovala tak ľahko – istú podobnosť medzi ľuďmi, s ktorými sa práve zoznamovala, a tými, čo tak dobre poznala z domu. Pravdepodobne ju zmiatla pestrosť tunajších odevov a exotika prostredia, no cítila, že čoskoro sa jej určite podarí niekoľko zaujímavých porovnaní.

Napríklad Molly Kendalová jej pripomínala to prívetivé dievča – sprievodkyňu v autobuse na Market Basing, ktorej meno si už nepamätala. Vždy človeku pomohla pri nastupovaní a nikdy nezazvonila na odchod, kým sa nepresvedčila, že bezpeč-